KONGREGACE PRO BOHOSLUŽBU A SVÁTOSTI

Dekret o zapsání oslavy svatého Pavla VI., papeže, do všeobecného římského kalendáře

Prot. N. 29/19

Ježíš Kristus, plnost lidství, žije a pracuje v církvi a zve všechny lidi, aby se při setkání s ním, který je »cesta, pravda a život« (Jan 14,6), proměnili. Takovou cestou šli svatí. Šel jí i Pavel VI., který následoval příklad apoštola, jehož jméno přijal v době, kdy ho Duch Svatý vybral jako Petrova nástupce.

Pavel VI. (občanským jménem Giovanni Battista Montini) se narodil 26. září 1897 v městečku Concesio nedaleko Brescie v Itálii. Kněžské svěcení přijal 29. května 1920. Poté pracoval od roku 1924 ve službách papežů Pia XI. a Pia XII. a zároveň jako kněz působil mezi univerzitní mládeží. Byl jmenován náměstkem (substitutem) Státního sekretariátu a v době druhé světové války se nasazoval při hledání úkrytu pro pronásledované Židy a uprchlíky. Když se pak stal státním prosekretářem s gescí pro řádné církevní záležitosti, poznal a potkal v rámci své práce také mnoho představitelů ekumenického hnutí. Byl jmenován arcibiskupem milánským a všestranně pečoval o diecézi. Roku 1958 ho svatý Jan XXIII. povýšil do hodnosti kardinála svaté církve římské; po smrti Jana XXIII. byl 21. června 1963 zvolen na Petrův stolec. Horlivě pokračoval v práci zahájené předchůdci. V první řadě dokončil II. vatikánský koncil. A dále zahájil nesčetné aktivity, které byly symbolem jeho živé starosti o církev a svět v současné době. Mezi nimi nutno vzpomenout jeho poutní cesty, které podnikl jako apoštolský úkol; měly jednak napomáhat jednotě křesťanů, jednak hájit význam základních lidských práv. Nejvyšší učitelský úřad vykonával ve prospěch míru, podporoval pokrok národů, inkulturaci víry a také liturgickou obnovu — schválil obřady a modlitby zachovávající tradici a zároveň přizpůsobené nové době, a aby podpořil aktivní účast věřícího lidu na liturgii, promulgoval svou autoritou kalendář, misál, liturgii hodin, pontifikál a téměř celý rituál pro římský ritus. Postaral se, aby byly stejným způsobem zjednodušeny i obřady papežské liturgie. Duši odevzdal Bohu v Castel Gandolfo 6. srpna 1978 a podle vlastního přání byl pohřben tak prostě, jak žil.

Bůh, který je pastýř všech věřících a vede je, předává péči o svou církev na její pouti časem těm, které sám ustanovil zástupci svého Syna. Mezi nimi září svatý Pavel VI., který v sobě spojil průzračnou víru svatého Petra a misijní horlivost svatého Pavla. Jeho vlastní vědomí, že je »Petr«, je zřejmé, když si připomeneme, jak se představil 10. června 1969 při návštěvě Ekumenické rady církví v Ženevě: »Jmenuji se

Petr.« Ale svou misii, pro kterou, jak věděl, byl vybrán, odvozoval od jména, které si sám zvolil. Tak jako Pavel vydal svůj život pro Kristovo evangelium, překračoval nové hranice a stával se jeho svědkem, když se věnoval hlásání a vedl dialog, jako prorok církve, která se obrací navenek, která hledí na ty, kdo jsou daleko, a která se stará o chudé. Církev byla totiž vždycky jeho trvalou láskou, jeho primární starostí, ustavičnou myšlenkou, prvním a charakteristickým rysem jeho pontifikátu — chtěl, aby církev upřela zrak na svou vlastní podstatu, aby byla schopna víc a více šířit dílo hlásání evangelia.

Při pohledu na svatost života tohoto papeže, kterou dosvědčují jeho skutky i slova, a když uvážil, že jeho apoštolská služba měla velký vliv na církev po celém světě, rozhodl papež FRANTIŠEK, vyhovuje žádostem a přáním Božího lidu, že má být oslava svatého Pavla VI., papeže, vložena jako nezávazná památka na 29. května do římského kalendáře.

Novou památku tedy bude zapotřebí vložit do všech kalendářů a liturgických knih pro slavení mše a liturgie hodin; liturgické texty, které se mají použít, jsou připojeny k tomuto dekretu — mají být péčí biskupských konferencí přeloženy, schváleny a po potvrzení tohoto dikasteria vydány.

Všechna ustanovení, která jsou s tímto v rozporu, ztrácejí platnost.

V sídle Kongregace pro bohoslužbu a svátosti dne 25. ledna 2019, na svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola.

ROBERT KARDINÁL SARAH
prefekt

✠ Arthur Roche
arcibiskup sekretář

Adnexus decreto diei 25 ianuarii 2019, Prot. N. 29/19

Additiones in Libris liturgicis Ritus Romani
de memoria ad libitum sancti Pauli VI, papæ

IN CALENDARIUM ROMANUM GENERALEM

MAIUS

29 *S. Pauli VI, papæ*

IN MISSALE ROMANUM

Die 29 maii

S. Pauli VI, papæ

De Communi pastorum: pro papa.

COLLECTA

Deus, qui Ecclésiam tuam regéndam
beáto Paulo papæ commisísti,
strénuo Fílii tui Evangélii apóstolo,
præsta, quǽsumus, ut, ab eius institútis illumináti,
ad civílem amóris cultum in mundum dilatándum,
tibi collaboráre valeámus.
Per Dóminum.

IN ORDINEM LECTIONUM MISSÆ

571a Die 29 maii

S. Pauli VI, papæ

De Communi pastorum [pro papa].

LECTIO I	**1 Cor 9**, 16-19. 22-23, n. 722, 4.
PS. RESP.	**Ps 95 (96)**, 1-2a. 2b-3. 7-8a. 10, n. 721, 5.
ALLELUIA	**Mc 1**,17, n. 723, 3.
EVANG.	**Mt 16**, 13-19, n. 724, 2.

IN LITURGIAM HORARUM

Die 29 maii

S. PAULI VI, PAPÆ

Ioannes Baptista Montini, die 26 mensis septembris anno 1897 in vico Concesio prope Brixiam natus est. Presbyteratu auctus die 29 mensis maii anno 1920, ministerium suum Apostolicæ Sedi præstitit, donec Archiepiscopus Mediolanensis nominatus est. Ad Petri cathedram evectus, die 21 mensis iunii anno 1963, feliciter Concilium Vaticanum secundum perfecit, instaurationem vitæ ecclesialis promovit, Liturgiæ præsertim, dialogum œcumenicum et nuntium Evangelii mundo recentioris ætatis. Die 6 mensis augusti anno 1978, Deo spiritum reddidit.

De Communi pastorum: pro papa.

Ad Officium lectionis

LECTIO ALTERA

Ex Homilíis sancti Pauli Sexti, papæ

(In ultima Concilii Oecumenici Vaticani secundi publica Sessione, die 7 decembris 1965: AAS 58 [1966] 53. 55-56. 58-59)

Opus est cognoscere hominem, ut cognoscatur Deus

Ope huius Concílii, doctrína theocéntrica ac theológica, uti aiunt, de humána natúra ac de mundo ad se hóminum mentes convértit, quasi eos próvocans, qui illam a nostræ ætátis ratióne aliénam atque extráneam putent; atque tália sibi árrogat, quæ mundus primum quidem absúrda iúdicet, sed póstea, ut fore confídimus, humána, sapiéntia ac salutária ultro agnóscet: scílicet Deum esse. Utique Deus est; reápse exsístit; vivit; persóna est; est próvidus, infiníta bonitáte prǽditus, et quidem bonus non solum in se, sed maximópere etiam erga nos; est noster Creátor, nostra véritas, nostra felícitas; ádeo ut homo, cum mentem et cor suum in Deo defígere nítitur, contemplatióni vacándo, actum ánimi sui elíciat, qui ómnium nobilíssimus ac perfectíssimus est habéndus; actum dícimus, a quo nostris étiam tempóribus innúmeri humánæ navitátis campi suæ dignitátis gradum súmere possunt ac debent.

Verum enimvéro Ecclésia, in Concílio colléсta, suam consideratiónem summópere inténdit – prætérquam in semetípsam, atque in necessitúdinem, qua cum Deo coniúngitur – in hóminem étiam, in hóminem, sícuti reápse hoc témpore se conspiciéndum præbet: hóminem, dícimus, qui vivit; hóminem,

qui sibimetípsi uni provehéndo déditus est; hóminem, qui non modo sese dignum exístimat, ad quem unum, véluti ad quoddam centrum, omne stúdium conferátur, sed étiam affirmáre non verétur, se esse cuiúsvis rei princípium atque ratiónem. Totus homo phænoménicus, suis innúmeris ánimi habítibus indútus, quibus in conspéctum venit, se Concílii Pátribus obiécit, qui et ipsi hómines, immo omnes Pastóres atque fratres sunt, inténta cura atque amánti caritáte prædíti: homo, qui suas luctuósas fortúnas animóse conquéritur; homo, qui et prætérito et nostro hoc témpore álios infra se pósitos exístimat, ideóque semper fluxus atque fucátus, sui cúpidus et ferox est; homo sibi dísplicens, qui risus edit et lácrimas fundit; homo ad ómnia versátilis, ad quáslibet partes agéndas fácilis; homo in unam sciéntiæ pervestigatiónem ácriter inténtus; homo, qui uti talis cógitat, amat, in labóribus desúdat, semper ad áliquid ánimum advértit; homo, qui sacra quadam cum religióne est considerándus, ob suæ infántiæ innocéntiam, ob suæ inópiæ arcánum, ob pietátem, quam suæ ægritúdines movent; homo hinc sui ipsíus tantum studiósus, hinc societáti favens; homo simul *laudátor témporis acti*, simul pósterum tempus præstólans, illúdque felícius quam prætéritum sómnians; homo ex áltera parte crimínibus obnóxius, ex áltera sanctis móribus ornátus; et deínde deínceps. Humanitátis illud láicum atque profánum stúdium, immáni qua est magnitúdine, tandem aliquándo prodiit, idémque ad certámen, ut ita dicámus, Concílium lacessívit. Relígio, id est cultus Dei, qui homo fíeri vóluit, atque relígio – talis enim est æstimánda – id est cultus hóminis, qui fíeri vult Deus, inter se congréssæ sunt. Quid tamen áccidit? Certámen, proélium, anáthema? Id sane habéri potúerat, sed plane non áccidit. Vetus illa de bono Samaritáno narrátio exémplum fuit atque norma, ad quam Concílii nostri spirituális rátio dirécta est. Etenim, imménsus quidam erga hómines amor Concílium pénitus pervásit. Perspéctæ et íterum considerátæ hóminum necessitátes, quæ eo molestióres fiunt, quo magis huius terræ fílius crescit, totum nostræ huius Sýnodi stúdium detinuérunt. Hanc saltem laudem Concílio tribúite, vos, nostra hac ætáte cultóres humanitátis, qui veritátes rerum natúram transcendéntes renúitis, iidémque novum nostrum humanitátis stúdium agnóscite: nam nos étiam, immo nos præ céteris, hóminis sumus cultóres.

Quæ cum ita sint, faténdum revéra est, cathólicam religiónem et humánam vitam inter se amíco foédere iungi, et utrámque simul conspiráre ad unum quoddam humánum bonum: religiónem scílicet cathólicam pro humáno género esse, humaníque géneris esse quodámmodo vitam.

Quodsi omnes, qui hic præséntes adéstis, memínimus in vultu cuiúsvis hóminis, máxime si lácrimis ac dolóribus efféctus est translúcidus, agnoscéndum esse vultum Christi, Fílii hóminis; ac si in vultu Christi agnoscéndus est vultus Patris cæléstis, secúndum illud: *Qui videt me, videt et*

Patrem, modus noster res humánas æstimándi mutátur in Christianísmum, qui in Deum ut in médium totus dirígitur; ita ut rem hoc étiam modo enuntiáre possímus: scílicet opus esse cognóscere hóminem, ut cognoscátur Deus.

Amáre hóminem, dícimus, non ut instruméntum, sed ut primum véluti finem, quo ad suprémum finem, humánas res transcendéntem, perveniámus.

RESPONSORIUM Cf. Phil 4, 8

R/. Quæcúmque sunt vera, pudíca, iusta, casta, amabília, bonæ famæ, * hæc cogitáte (T.P. allelúia).
V/. Si qua virtus et si qua laus, * hæc cogitáte (T.P. allelúia).

Oratio

Deus, qui Ecclésiam tuam regéndam beáto Paulo papæ commisísti, strénuo Fílii tui Evangélii apóstolo, præsta, quǽsumus, ut, ab eius institútis illumináti, ad civílem amóris cultum in mundum dilatándum, tibi collaboráre valeámus. Per Dóminum.

IN MARTYROLOGIUM ROMANUM, *die 29 maii, primo loco:*

Sancti Pauli papæ Sexti, qui, hac die presbyterátu auctus est, dein Archiepíscopus Mediolanénsis, tandem Sedi Románæ eléctus, Concílium Œcuménicum Vaticánum Secúndum diligénter ac felíciter pértulit, renovationémque vitæ Ecclésiæ, sacræ præsértim Liturgíæ, promóvit, œcuménicum diálogum atque Evangélii núntium homínibus huius ætátis curávit, donec die sexto augústi in pace Dómini obdormívit.